

udtalt, at, hvis der allerede havde været givet hine Personer nogen Ret ifølge den bestaaende Lovgivning, vilde der ikke have været Tale om at behøve at recurrere til en saadan Billighedsbestemmelse, som den af mig og flere Andre foreslaaede. Men at der skulde være Tale om noget Andet, eller at der skulde ligge Andet i Forslaget, end at de Personer, der forinden Thinglæsningen af denne Lov have underkastet sig dansk juridisk Examen med den i Forslaget nævnte Character, skulde have ganske den samme Ret som Andre, det gjør det mig ondt, at Nogen kan have troet. Det ligger saa sjernt fra Forslaget som Noget. Hvad der muligt kan have foranlediget denne Misforstaaelse, var maaskee, at jeg, da der var Tale om den reent formelle Affattelse af det til § 4 stillede Vædringsforslag, yttrede, at jeg fandt, at det var ret rimeligt, at man havde benyttet det Udtryk i Vædringsforslaget, som ligger den ærede Ordfører saa overordentligt haardt paa Sinde, nemlig „skulle dog ogsaa kunne beskikkes“, som indeholdende et mildere Udtryk for den selvsamme Tanke, som indeholdtes i selve Lovforslaget, saaledes at der dog ved dette Udtryk vistnes hen til, at det var en Undtagelse fra den strengere Regel i Lovforslaget. Men at der skulde kunne blive Spørgsmaal om, at de ikke skulde faae samme Ret, som ved Lovforslaget tillægges Andre, derom har jeg ikke noget Dieblit havt nogen Tanke, og jeg beklager høiligt, at jeg ved det Udtryk, som jeg før brugte, er kommen til at kaste en saadan Misforstaaelse ind i Discussionen. — Hvad der blev yttret af den sidste ærede Taler (Madvig), kan jeg ikke Andet end til en vis Grad tage til Indtægt for mig. Det ærede Medlem yttrede, at Udvalgets Vædringsforslag til § 14 havde til Hensigt at hjælpe paa saadanne Personer, der vare indtraadte i Stillinger, som maatte ansees for at danne en Forberedelse til Sagførevirksomheden, altsaa paa Personer, som allerede havde gjort Skridt, hvorved de havde erhvervet sig et grundet Haab om ... (Madvig: Nei, ikke grundet Haab!) Godt, saa paa Personer da, som allerede vare komne ind paa en Vej, hvorved de i alt Fald kunde siges at have gjort Skridt til at blive Sagførere; men han udtalte derimod udtrykkeligt, at

om Dommerfuldmægtige og om Amtsfuldmægtige kunde det ikke siges at gjælde. Jeg skal imidlertid gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at ifølge selve Lovforslaget ere jo just Dommerfuldmægtige og Amtsfuldmægtige paa den rette Vej til at forberedes til Sagførere. Det er jo netop udtrykkeligt udtalt i Slutningen af Lovforslagets § 4, at Personer, der have visse Qualificationer, skulle, naar de i et vist Antal Aar have beklædt Stillinger som Dommer- og Amtsfuldmægtige, være berettigede til at blive Sagførere. Det er altsaa der udtrykkeligt udtalt, at Personer, der befindes sig i saadanne Stillinger, kunne siges at forberede sig til at blive Sagførere. Men, skal den Sætning gjælde, at de Personer, der ere i saadanne Stillinger, kunne siges at forberede sig til at blive Sagførere, saa høre de Personer, der nu for Tiden befindes sig i slige Stillinger, dog virkeligt med til den Klasse af Mennesker, om hvem man maa sige, at Vilighed taler for, at man maa komme dem til Hjælp ved at gjøre Lovforslaget anvendeligt paa dem. Jeg troer i det Hele taget, at de Herrer af Udvalget ikke rigtigt fra det praktiske Liv kjende, hvorledes danske Juristers Stilling og Udvikling til forskjellige Livsstillinger i Reglen gaar for sig. Det er just det ganske Almindelige, at de fra et Embedscontoir skaffe sig et saadant Vekjendskab i den Kreds, den Jurisdiction eller det Amt, indenfor hvilket de ere ansatte, at de, naar de ere blevne ældre og have erhvervet sig dette Vekjendskab og den fornødne Tillid blandt Kretsens Beboere, kunne gjøre sig Haab om at kunne leve af den Procuratorbestilling, som de til den Tid maatte opnaae. Det vilde dog være i høi Grad urimeligt at troe, at Folk i Løbet af 9 Aaaneder skulde kunne skaffe sig dette Grundlag for en Procurators Virksomhed, saa at de kunde leve som Procuratorer; men det er jo det Hele, der er indrømmet de her omhandlede Mennesker ved Udvalgets Vædringsforslag til § 14, at de i 9 Aaaneder skulle kunne skaffe sig Udgang til et Levebrød som Procuratorer. Det er blevet accentueret tilstrækkeligt, og det maa accentueres, at det er for at leve deraf, at Folk maae søge denne Virksomhed, samt at det vilde være yderst sørgeligt,